

vajjon lehet-e számítani a tagok s más jötevők azon áldozatkészségére, mely annak életet adjon? Határozatba ment: legyen tárlat, ha az nem teljes sikerülne is, mindenesetre, míg egyfelől a kezdeményezés nehézségei kimentendik a jóakaratot: addig másfelől buzdító példát fog nyújtani a jövőre. Számításunkban nem családunk. A szerény kezdetet ohajtott siker koronázza. Alig mentek szét az önkéntes adakozásra szólító levelek és iverk, már is tömegesen hozták meg és rakták le az utóárú az egyleti és biztonmányi tagok szerény adományait.

Mint mindenütt, úgy itt is jó példává ment előre elnök báró Szentkereszty Stephánia ő méltósága, ki egy gyönyörű fehér virággal himzett fekete kazulát hozzatartozóival és két fekete oltárpárnát ajándékozott a tárlatnak. Ezt követte erdélyi püspök ő nagyméltóságának oltár-egyletünk fővédnökének becses adománya két szép ünnepi kazula hozzatartozóival, Továbbá herceg Gyhkáné Párisból, Dobál Kristófné, Császár Lukácsné, Bányai Geróné, és Novák Sándorné adományai kazulák és pluvialékban. Ugy szintén tömeges áldozatokat járultak a tárlati cikkek szaporításához Kézdí-Szentlélek, K. Vásárhely lelkes és buzgó honleányai. Végre egyes urnók, asszonyok és községek. Annnyira, hogy már az 1877. év november 18-án megnyitott tárlatban a különböző szebbnél szebb, kisebb, nagyobb cikkek és tárgyak tarka gyűjteményeit, azok csinos és izletes berendezését 10 kr belépti díj mellett meglepő bámulattal szemlélhetette a tisztelt közönség.

E sorok írója maga is belépve a tárlatba látván e reményt felülmúló szép eredményt, önkéntelenül e szavakra fakadt: „A mai kultur kampós világban ez több a soknál! Hála neked jószágos istenünk, hogy még „non omnis homo corruptus viam suam supra terram“, hogy még vannak élő hitben gazdagok, kik kész örömmel hozzák meg a legdrágább oltári szentség imádása és annak szegény hajlékai felségelése és ékítésére szánt becses adományait.

Természetes, rendre vizsgálódott a kirakatok hosszu során s magam se tudtam: vajjon a csinos és izlettelen berendezést e, vagy pedig az egybegyűjtött önkéntes adományok sokaságát csodáljam inkább? Egy ily kezdeményezésnél persze, hogy mindkettőt. Legyen azért örök hála és köszönet nektek anyaszentegyházunknak, a sokat kesergetett s mégis szerető karokkal ölelő édes anyának buzgó jó gyermekei — áldott nőem! kik a fájdalom könyekét jötevő kezekkel törlik le a bánatos arcáról. Kik nem gondolva a világ durva előítéleteivel, sőt megvetve éles gúnyait, nyitl arccal vallják meg az atyát, hogy ő is ne szégyeljen övéinek vallani titeket.

Jöttet önméheben hordja jutalmát, dicsegetre nem szorul, de őszinte köszönetet nyilvánítani a jötevőknek a nélkül, hogy a szerénység szelid vonásait beárnyalná — gondolom illő és méltányos dolog. Azért mindenek felett fogadják a nemeslelkű bárónő egyletünk élete, tárlatunk díszé és fénye mindnyájunk hálás köszönetét! Fogadják a buzgó rendezők jelenen id. Dávid Istvánné, Bányay Geróné és Landt Józsefné urasszonyok, mint a kik ügybuzgalommal fáradoztak reggeltől fogva késő estig tárlatunk létesítésén. Isten bőséges tárból legyen megjutalmazója minden, a szent cél elérésére tett áldozatainknak.

Bezárom leveletem. Távozom a tárlatból, mert

Bámulva tekintett Rudolf az oda nyujtott papírra.

— Az igaz, hogy ez az én kézírásom, de . . .

— S ön még szemtől szembe mer velem állani? — szakítja őt félbe a király — velem, a kit oly szemtelenül mocskolni merészkedett?

— De istenem! Felség! — viszonzá Rudolf — hogy értem ezt? — Aztán mintegy segílyt keresve, majd a grófra, majd Margitira tekintett, a kik bámulatukban szólanul álltak ott.

— Ha ön írta ezt, úgy itt nincs helye, hogy bővebb felvilágosítást adjon! — folytatta a király ingerült hangon.

— De én nem írtam! — jegyzé meg Rudolf.

A király kezdett bámulni.

— S nem ön szerzője ezen gunyiratnak?

— En először felségedtől hallom, hogy olyan egyáltalán létezik s ha az irás az enyémhez hasonló, az csak történetesség, a miről én teljességgel nem tehetek.

A király nagyot sohajtott.

— Megfoghatatlan — viszonzá. — De hogyan jó hát ön kapcsolatba a gunyirattal és különösen, hogyan kerülte ki ön a bastille, hiszen a befogadási parancs ki volt adva.

— Sajnálom felség, épen semmi felvilágosítással sem szolgálhatok! — válaszolá Rudolf.

— Ugy legközelebb azon vadászhoz kell fordulnunk, kinek az illető rendeletet Párisba kellett vinni, — folytatta a király s egy cseppetnyűvel, mely íróasztalán állott, csegettett. Ezen pillanatban homlokát dörzsölni kezdé, mintha valamit emlékeztetne akarna hozni.

— Ah, épen most jut eszembe, hogy a reggel a párisi rendőrfőnöktől valami jelentés érkezett, de nem voltam olyan hangulatban, hogy hivatalos ügyekkel foglalkozzam s így a dolog elintézetlen maradt. Hátha ezen jelentés mindenről felvilágosítana?

Ezen szavakkal fölvetve az asztalról a levelet,

nincs többé miben merengjen el lelkem s gyönyörködjek szívem. A csinos szép rend földulva, a tárlat asztalai ékűktől megfosztva; a terem jobbára kiürítve. . . . Mi történhetett? Nagyon sok. 27 templom részére beadott kérvények letárgyalatván, mindenek a lehető és kitelhető cikkek megszavazattak s mintegy 390 drban kiosztattak. Ez lön oka a pusztulásnak. . . . A hidegtől reszkető kised Jézus képeben eljötték a szegények s hogy a fázó gyermeket meleg polyaiba takargathassák oltáraikon, megfosztották a tárlatot. . . . tán mondanom se kel, miként vetelkedtek és törekedtek, hogy kiki kapjon valamit s ne térjen vigasztalás nélkül haza. Mert, hogy a kezdetleges állapot nehezítette az igazságos classificálást, a cikkek méltányos kiosztását — az való és igaz. De a végén hála istennek jutott is, maradt is. Rajta hát szegények, kik alanzimát kaptakot, térjétek vissza s adjatok hálát jötevőiteknek. Mondjatok egy „isten-fizessé“ az illetőknek.

Végül nem hallgathatom el oltár-egyleti elnök bárónő azon újabb nagylelkű adományát, mellyel egy gyönyörű olajfestéki oltárképet ajándékozott a tárlatnak 300 frt értékig kisorsolás végett. Ehez nem kell kommentár. Hoc coronat opus et finem. Isten velünk és ügyünkön!

Egy tag mint szemtanu.

Ósdola, 1877. jan. 14.

Tisztelt szerkesztő ur!

Szíves engedelmével bátor vagyok az Ósdolán 1877. december 27-én a helybeli iskola javára tartott színi előadás jövedelméről részletes kimutatást közölni.

Ugyanis összes bevétel 12 frt 50 kr, kiadás 7 frt 50 kr; így a jövedelem 5 frt. Ebből még levonódik a színpadi készlet, mely szintén az iskolának visszahagyott, 2 frt 98 kr, tehát pénz maradt 2 frt 2 kr.

Nagyon sajnós, hogy nagy községünkben ily kevesen vannak azok, kik a jó ügyért s a jótékony cél előmozdítására készek valami áldozatot hozni. A nagyobb rész nemhogy az előbbiekhöz csatlakoznék és vállaltve iparkodnék a szent ügyet felkarolni, sőt inkább kész volna minden tekeretia nélkül az iskolát újra az Ojtozba felvitetni és azt az Ojtoz vízen Moldyvába eresztetni.

Különben köszönjük a jelenlétüknek szíves pártolásukat és ohajtanók, ha még ily eset fordulna elő, hogy minél nagyobb közönség pártfogásában részesülhetnénk.

Egy huszár.

LEGUJABB.

Bukurost, jan. 13. A fegyverszüneti hírek koraiak. Epen most vette heves ostrom alá a török feketetengeri flotta a nyugati partokat. Miklós ngy. személyesen vezeti Drinápoly ostromát. A porta vonakodik az európai hatalmak megkérdése nélkül végleges békefeltételeket ajánlani a fegyverszünettel egyidejűleg.

Malta, jan. 13. Egy londoni távirati utasítás folytán Hornby tengernagy táborokarával a „Sultanis fedélzetén Levantéba megyen. Mindekéval hadi-hajó mielőbb elindul.

Szentpétervár, jan. 13. Odessából jelentik péntekről: Ma két török monitor Eupatoriához délután fél 4 órakor minden ágyujából löni kezdett. Három

mely egy ezüst tálcán hevert s a sorokon hirtelen átfutott.

— Csak részben van megoldva a talány, — folytatta a király. — A rendőrfőnök jelentése szerint az udvari vadászra, kinek tegnap este a rendeletet Párisba kellett vinni, éji utjában rálöttek.

A golyó, mely kétségen kívül arra volt szánya, hogy a vadász életét kioltsa, történetesen a börtáskába furódott, a mely rendeletemet tartalmazza s annyira meggyengítettett általa, hogy a vadásznak épen semmit sem ártott. De rendeletemet annyira széttuzta, hogy a rendőrfőnök értelmét sehogysem tudta kivenni, és így történt, hogy ön nem lett letartóztatva.

Margit arcán egy örömsugár villant fel, mit a király észrevéve, feléje fordult és így szólt:

— Legyen nyugodt, kisasszony; meg vagyok győződve, hogy az egész dolog teljes melegegdedéssel fog végződni. Az oknak, mely a rendelet végrehajtását megakadályozta, nyomára jöttünk. Nincs hát egyéb hátra, mint azokat, kik a gunyirattal ide hozták és Surville urat szerzőnek bélyegezték, kihallgatni, tudniillik Fourion és Barrière urakat.

Az utóbbi név hallatára összereszt az öreg gróf s a jegyesek is megütöttek. A király ezt észrevette.

— Van a fiatal grófnak talán valami összeköttetése? — kérde.

— Fájdalom, felség, — viszonzá a gróf — leányom kezét kérte, a ki azonban már választott volt.

A király meglepetve tekintett a grófra.

— Ezen körülmény nagy hasznunkra lehet; folytatta aztán — remélem, hogy nemsokára tisztába jövünk. Tessék csak egy kissé ide a mellékszobába vonulni, azonnal felhivatom a két fiatal embert, kik a mint észrehevem, most épen a parkban sétálnak.

A fiatal emberek után küldött hát a király,

negyed hatig már 135 lövés történt; néhány épület lerontatott s hét tüzerünk megsebesült.

Tiflis, jan. 13. Baiburtál (Muktár) a törökök megverettek. Jan. 9-ike óta Erzerum teljes ostrom alatt áll.

Róma, jan. 13. A király temetési gyászszertartása e hó 17-én, eltemetése 19-én lesz.

Selvi, jan. 13. Gurkó előháda bevette Mecskát; az otlukovi, pecherni, topolnicai és ichtimani csatában veszteségeink csekélyek.

A „Montage Revue“ írja: A legújabb hírek szerint kétségtelennek látszik, hogy a fegyverszünetet béke fogja követni. Biztos forrásból vett értesülés szerint a muszka békefeltételek ezek lesznek:

1) Oláhország teljes függetlensége, a nélkül, hogy királysággá emeltetnék.

2) Szerbia teljes függetlensége némi terület-nagyobbítással.

3) Montenegro teljes függetlenítése.

4) Kars, Batum és Erzerum átengedése.

Ausztria-Magyarország már ezen feltételek közt sem engedí meg, hogy

1) Montenegro a Suttorinában kapjon terület-nagyobbítást.

2) Szerbia területnagobbítását nem tűrheti meg, ez ellen óvat emel.

3) Ausztria-Magyarország megengedi ugyan, hogy Bolgárország önkormányzatot kapjon egy dinasztikus kormányzóval, de ez a porta fensősége alatt álljon. Ezt azért engedí meg, mivel azt nem tűrné, hogy Oláhország a Duna jobb partjára terjeszse ki határát.

KÜLÖNFÉLÉK.

Bákrónika. A sepsi-szentgyörgyi tüzoltó-egylet f. hó 26-ára hirdetett táncvigalmát febr. 2-án tartja meg. Az elnapolás — igen helyesen — azon okból történt, hogy a városház díszterme, mely báltérümlt szokott használatni, egészen új díszletekkel szereltetik fel s a munkát alig végeznék be addig. A mondott napon azonban igen szép és látogatott bála lesz kilátásunk, annyival is inkább, miután az egyletnek sikerült bálányál Potsa Józsefné ő méltóságát megnyerhetni. Felhívjuk tehát ugy a város, mint vidékünk közönsége figyelmét ezen élvezetesnek és látogatottnak ígérkező táncvigalomra. — Ezzel kapcsolatban jelezni kívánjuk — felkérés folytán — miszerint a farsang alatt városunkban rendeztetni fog még két fényes bál. Az egyik február elején, a másik vége felé. Bővebb részletekről még nincs tudomásunk. — A Kézdí-Vásárhelyt létesítendő közkórház javára Kézdí-Vásárhelyt febr. 23-án táncvigalom tartatik. Nagy Ajtán az ottani olvasó-egylet javára közelebből zártkörű táncvigalom rendeztetik. Bikfalván az ottani olvasó-egylet könyvtára gyarapítására január 26-án táncestély rendeztetik. A k. v. á. s. r. h. e. y. olvasó-egylet jan. 26-án zártkörű táncvigalmat adand Kézdí-Vásárhelyt a városház nagyeremben. Felhívjuk a t. közönség becses figyelmét e táncvigalomra, mert meg vagyunk győződve, hogy az e farsangon városunkban a legsikerültebbek egyike leend, annál is inkább, mert a rendező bizottság szerencsés volt bálányál dr. Sinkovits Ignácné ő nagyságát megnyerhetni. A meghívó jegyek e napokban fognak szétküldetni. Azok, kik ilyet netán vétségéből nem

az öreg gróftól és a jegyeseket pedig a mellékszobába utasítja.

Barrière és Fourion nem sokáig kerestették magukat, mert hangos beszédök után azonnal fel lehetett őket találni. Egy negyedóra múlva már a király előtt állottak.

Az uralkodó homlokát összeráncolta néhány ügyes kérdést intézett hozzájuk s a fiatal emberek kik a reggelinél meglehetősen hozzáláttak a borhoz, azonnal megvallozták mindent.

A király egészen magán kívül volt haragjában, hogy ily rutul megcsalva és rászédve látta magát. Minden késedelem nélkül a bastillebe záratta a két cselzótvát, a hol több éven át alkalomok lehetett lelkiismeretlen tettököt megbánni. Annál kegyesebbnek mutatta magát az Rudolf és ennek szép menyasszonya iránt, oly rangot és helyet jelölve számukra az udvarnál, míg sokan irigylhettek. Ezen kitüntetésnek leginkább az öreg Rabrasse örövendt, ki ezután veje dicséretéből sohasem fogyott ki. Margit és Rudolf pedig egymásban találták fel legfőbb boldogságukat, mely egész életükben keresztül hú maradt hozzájuk.

Nemsokára az udvari vadászszal történt esemény is világoságra jött. A gyuan alapján Tibaut urat azonnal befogták. Eleinte makacsul tagadott mindent, de végre mégis rábizonyult a tett s több évi gályarabságra lett elítélve. Az öreg Rabrasse gróf örömében, hogy oly derék vót kapott, az udvari vadásznak oly tekintélyes összeg pénz ajándékozott, a melylyel egész bátorsággal járulhatott Anna atyja elébe, hogy kezét megnyerje, a mit csakugyan meg is nyert.

A gunyiró kiletét sohasem tudták meg. Később Páris irodalmi salonjaiban emlegették, hogy valószínűleg az elms és szellemus színjátékíró Regnard lehetett, de teljes bizonyosságra sohasem jöttek felőle.